

عنوان مقاله:

مبدامداری یا مقصدمداری در ترجمه ابوالفتوح رازی با تکیه بر برگردان استعاره های قرآنی

محل انتشار:

دوفصلنامه کتاب قیم، دوره 8، شماره 20 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

کوثر مویدی - دانشجو دکتری دانشگاه آزاد واحد تهران مرکزی

علیرضا باقر - استادیار عضو هیات علمی گروه زبان و ادبیات عرب دانشگاه آزاد واحد تهران مرکزی

خلاصه مقاله:

در فرآیند ترجمه، همواره دو گرایش مبدامدار و مقصدمدار در برابر هم وجود داشته است. مترجمان گاه حفظ زبان مبدا را مدنظر داشته و گاه قابل فهم بودن مطلب در زبان مقصد را مورد توجه قرار داده اند. در دوران معاصر و با شکل گیری نظریه های علمی در حیطه ترجمه، اصلی ترین وجه تمایز دیدگاه ها، همین دوگانگی مبدامداری و مقصدمداری است. از جمله مواردی که در مبدامداری یا مقصدمداری ترجمه بازتاب مهمی دارد، شیوه های مورد استفاده در برگردان استعاره است. لذا در این مقاله، شیوه های برگردان استعاره در ترجمه ابوالفتوح رازی بررسی و آماری از شیوه های عملکرد وی ارائه شده است. در نهایت به این نتیجه دست یافته ایم که اگرچه مفسر بدون اسلوب معینی از دو شیوه مبدامداری و مقصدمداری بهره برده است، اما با این حال، به حفظ ویژگی های زبان مبدا توجه بیشتری داشته و بر این اساس می توان او را یک مترجم مبدامدار دانست.

کلمات کلیدی:

ترجمه قرآن، ابوالفتوح رازی، مبدامداری، مقصد مداری، برگردان استعاره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1011437>

